

Holly Webb

Topias karkuteillä

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Säde Loponen

Karisto
Hämeenlinna

Maxille ja Georgie-koiralle

Englanninkielinen alkuteos *The Lost Puppy*

First published in Great Britain in 2012 by Stripes
Publishing

An imprint of the Little Tiger Group

1 The Coda Centre, 189 Munster Road, London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb 2012

Illustrations copyright © Sophy Williams 2012

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö

Otava 2023

ISBN 978-951-1-45332-1

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

Ensimmäinen luku

”Ruby! Hauskaa syntymäpäivää!” Nell-täti rynnäsi pihatietä pitkin halaamaan Rubya, ja mäyräkoira Maisie loikki hänen perässään.

”Hei Maisie. Missä pennut ovat?” Ruby kysyi. Siitä asti, kun Maisie oli saanut pennut, se oli pysytellyt keittiössä pentujen viereen käpertyneenä. Näytti siltä, ettei se uskaltanut päästää niitä hetkeksikään silmistään.

Nell-täti pyöritti päätänsä. ”Luulen että se alkaa vähän väsyä niihin nyt, kun ne ovat isompia. Ne kiipeilevät kaiken aikaa sen päällä ja pureskelevat toistensa tai Maisien korvia. Ne eivät pääse keittiön oviaukolla olevan esteen yli, mutta emo pääsee, joten se päätti pitää hetken taukoa pennuistaan.”

”Voidaanko mennä katsomaan niitä?” Ruby kysyi. Hänestä oli aina ollut hauskaa leikkiä Maisien kanssa, mutta pennut olivat vielä ihanampia kuin emo, eikä hän ollut nähnyt niitä viikkoon. Hän oli varma, että ne olivat siinä ajassa muuttuneet. Ne olivat nyt yhdentoista viikon ikäisiä, mutta ne näyttivät edelleen kasvavan silmissä.

”Pentuja!” Rubyn kolmivuotias sisko Anya vaati ja tallusti samalla tomerana pihatietä pitkin eteenpäin. Hän rakasti pentuja yhtä paljon kuin Ruby. Oikeastaan Ruby mietti, luuliko Anya toisinaan olevansa *itsekin* koiranpentu. Anya käperlyi niiden koriin nukkumaan melkein joka kerta, kun he kävivät Nell-tädin luona. Kerran hän oli jopa maistanut niiden ruokaa, mutta onneksi hän ei ollut pitänyt siitä.

”Hei sinullekin, Anya.” Nell-täti hymyili leveästi, kun Anya kiiruhti hänen ohitseensa taloa kohti. Ruby säntäsi siskonsa perään – jos hän ei olisi riittävän nopea, hän todennäköisesti löytäisi Anyan istumasta vesikupista.

”Onko sinulla ollut hyvä syntymäpäivä?” Nell-täti kysyi. ”Tuntuuko oudolta, että juhlat olivat jo?” Ruby ja hänen paras ystävänsä Beth olivat pitäneet yhteiset syntymäpäiväjuhlat edellisenä viikonloppuna. Beth oli häntä kaksi viikkoa vanhempi, joten he olivat valinneet ajankohdan, joka oli yhtä lähellä molempien oikeaa juhlapäivää.

”Ei tunnu, tämä oli hyvä ratkaisu!” Ruby säteili. ”Tuntuu kuin minulla olisi kaksi syntymäpäivää!”

”No, minulla onkin sinulle lahja. Se on sisällä.” Ruby pani merkille, että Nell-täti myhäili salaperäisen näköisenä. Lahja alkoi jännittää häntä.

Hän kääntyi katsomaan vanhempiaan ja mietti, tiesivätkö nämä, mikä lahja oli. Äidin kasvoilla oli aivan samanlainen ilme kuin Nell-tädillä, mikä tosin ei Rubyn mielestä ollut kummallista, sillä naiset olivat sisaruksia.

”Mikä se on?” hän kysyi uteliaana.

”Mitä jos menisit katsomaan pentuja, ennen kuin avaat lahjan?” Nell-täti ehdotti. ”Muuten me vielä löydämme ne nakertamasta Anyan varpaita. Niillä on kohta lounasaika.”

Pennut saivat edelleen monta pientä ateriaa päivässä. ”Onko se puuroa?” Ruby kysyi toiveikkaana, kun he lähestyivät keittiötä. Viime vierailulla pennut olivat syöneet maitoon tehtyä puuroa, ja kaikki olivat saaneet korviinsa puurokorutuksen, kun niiden isot korvat olivat humpsahtaneet ruokakippoon. Se oli tosi hassua!

Nell-täti nauroi. ”Ei, valitettavasti ne saavat nyt vain nappuloita. Ihan tylsää. Ne kuitenkin pitävät nappuloista. Nyt kun ne ovat riittävän vanhoja lähtemään uusiin koteihin, vieroitän niitä maitopohjaisista ruoista.”

”Ovatko ne tosiaan riittävän isoja lähtemään, Maisie?” Ruby kysyi ja tähyili keittiön ovelta ruskeanmustia pentuja, jotka kiemurtelevat kuhisevana massana karsinassaan. Maisie hyppäsi tyylikkäästi oviaukkoon laitetun esteen yli ja suuntasi kohti pienokaisiaan. Kun pennut näkivät sen tulevan, ne heilauttivat itsensä ulos karsinastaan ja pinkoivat lattian poikki äitiään kohti. Ruby kikatti. Hän oli varma, että hän näki Maisien painavan päänsä kumaraan ja tassut tiukasti lattiaa vasten, kun pentuaalto vyöryi sen päälle.

Nell-täti nyökkäsi. ”Muutama ihminen on jo käynyt katsomassa niitä.”

”Kuusi vauvaa”, Ruby kuiskasi isälle, samalla kun hän kumartui lähemmäs pentuja. ”Sinä sanot aina, että minussa ja Anyassa on riittävästi!”

Isä nyökkäsi. ”Ihan riittävästi!”

”Maisielle tulee varmaan ikävä pentuja, kun ne ovat poissa”, Nell-täti sanoi. ”Juuri nyt se ei

kuitenkaan taida harmitella asiaa *kovin* paljon. Aion sitä paitsi pitää yhden pennun.”

”Oi, minkä niistä?” Ruby kysyi ja laittoi sormet ristiin selkensä takana.

”Pienen mustan tytön. Aion kutsua sitä Millieksi. Minusta se tulee hyvin toimeen Maisien kanssa. Pidän siitä, että molemmat nimet alkavat M-kirjaimella.”

Ruby nyökkäsi hieman surullisena. Hän oli toivonut, että Nell-täti pitäisi hänen lempipentunsa. Se oli komea poika, jolla oli musta selkä ja punaruskeat tassut. Se oli huomannut Rubyn tulevan sisään ja ravasi nyt innokkaana häntä kohti. Hän oli antanut pennulle mielessään nimen Topias, vaikkei ollut kertonut siitä kenellekään. Ei oikeastaan ollut mitään järkeä nimetä pentua, koska se menisi jatkamaan elämäänsä